Nederlandsch Boschbouw-Tijdschrift

Oprichter Dr. J. R. Beversluis
Orgaan van de
Nederlandsche Boschbouwvereeniging

14e Jaargang | No. 11 | November 1941

Oorspronkelijke Bijdragen

REDE VAN DEN VOORZITTER DER NEDERLANDSCHE BOSCHBOUWVEREENIGING

(Uitgesproken ter opening van de Algemeene Vergadering, gehouden te Wageningen op 4 October 1941)

door

Prof. A. TE WECHEL.

Dames en Heeren,

Het is voor de leden van de Nederlandsche Boschbouwvereeniging heden een blijde dag, omdat wij weer eens tezamen zijn en van gedachten kunnen wisselen. Wij zijn, als boschbouwers, gelijk gestemd en een samenkomst van gelijkgestemden heeft steeds iets verheugends en iets opbeurends. Wij worden er door gesterkt en aanvaarden de moeilijkheden des levens gemakkelijker, wanneer wij hooren, dat we lotgenooten hebben, die voor dezelfde zwarigheden staan als wij. Gedeeld leed is half leed, en wanneer we thans moeten ervaren dat aan ons boschbezit, vooral door de mijnhoutvorderingen ongekend zware eischen gesteld worden, dan is er misschien eenige troost te vinden in het feit, dat vele of alle boschbezitters hetzelfde lot ondergaan en geen van hen boven anderen bevoordeeld of benadeeld wordt. Ook over andere moeilijkheden — ik denk aan kunstmest en aan plantmateriaal — zal door U onderling van gedachten gewisseld zijn en ook op dit gebied heeft U wellicht door een goeden raad of een bemoedigend woord weer meer vertrouwen gekregen. Een samenkomst als de onze is nooit te vergeefsch en slechts zelden zal men huiswaarts keeren zonder een gevoel van tevredenheid over het feit, dat men tegenwoordig heeft kunnen zijn. Moge dit heden ook zoo zijn!

Onze Vereeniging zit niet bij de pakken neer, dank zij de toewijding van hare leden. Niet alleen ons tijdschrift levert het bewijs voor de belangstelling van verschillenden uwer, maar evenzeer het feit, dat steeds zonder moeite personen te vinden zijn, die, con amore, bereid zijn tijd en

kennis te geven door zitting te nemen in commissies, waar veelal van de leden veel gevergd wordt. Dit toont aan, dat de vereeniging tot daden in staat is en dat men zich daarvoor opofferingen wil getroosten.

Zoo is het voor het bestuur mogelijk geweest de commissie te benoemen, die tot taak zal hebben „richtlijnen aan te geven voor het maken van een boschbedrijfsregeling voor particulier boschbezit", overeenkomstig het voorstel H o u t z a g e r s, zooals dat door de voorjaarsvergadering werd aangenomen.

Zeer binnenkort hoop ik deze commissie te installeeren, zoodat zij met haar werkzaamheden kan beginnen.

Wat het resultaat van haar overwegingen betreft zijn mijn verwachtingen hoog gespannen. Groote uitgestrektheden bosch in ons land worden zonder bedrijfsplan beheerd, d.w.z. niet volgens bepaalde richtlijnen behandeld. Ik heb de vaste overtuiging dat al deze bosschen, zonder uitzondering, grootere opbrengsten zullen geven indien zij volgens een vooraf opgemaakt plan worden beheerd. Deze grootere opbrengsten zullen er b.v. toe bijdragen, dat aan de verzorging van het natuurschoon meer zorg kan worden besteed dan thans het geval is. Het is een absurditeit te denken, dat natuurschoon inhaerent is aan verwaarloozing. De velen, die zich keeren tegen een behoorlijke boschverpleging met geregelde vellingen, omdat, naar hunne meening, daardoor natuurschoon zou worden geschaad, geven zich onvoldoende rekenschap van de werkelijkheid en weten blijkbaar niet, wat met een geregeld boschbedrijf gepaard gaat. Het moge juist zijn dat enkele hectaren verwaarloosd bosch een schilderachtigen indruk kunnen maken, even waar is het echter, dat een onverzorgd boschcomplex van grooteren omvang ons niet slechts zakelijk, maar ook aesthetisch onbevredigd laat. Is trouwens het Mastbosch bij Breda niet pas „mooi" geworden, nadat de opstanden waren gelicht en onderplant en heeft niet het „natuurmonument" Hagenau zeer aan schoonheid gewonnen, nadat de oudere grovedennenbosschen gelicht en met twee exoten, den lariks en den douglasden, onderplant waren? Is er trouwens een leelijker begroeiing denkbaar, dan het zuivere, niet verpleegde grovedennenbosch op middelbaren leeftijd, zooals wij dat in onze boschrijke provincies nog maar al te vaak aantreffen? Ware hier volgens bepaalde plannen in een geregeld bedrijf een behoorlijke boschverpleging toegepast, dan zouden de opbrensten grooter geweest zijn en zou de leelijkheid hebben moeten wijken voor werkelijk natuurschoon. Nogmaals: het is absurd te verkondigen, dat het goed geregelde boschbeheer in strijd zou komen met de verzorging van het natuurschoon. Het omgekeerde is juist, en ook daarom hoop ik, dat de nieuw benoemde commissie succes zal hebben.

De resultaten van het werk van de commissies voor de standaardeering en voor het meten van hout zijn thans als boekje verschenen. Een exemplaar hiervan werd aan de leden toegezonden, niet slechts omdat zij recht daarop hadden, maar veeleer in de hoop, dat zij er een nuttig gebruik van zullen maken en in hun kring deze handleiding zullen gebruiken om tot meer geregelde toestanden in den handel in inlandsch hout te komen, waarvan zoowel de boschbezitter als de houthandelaar en de consument profijt zullen trekken.

Mocht het, tengevolge van ons streven komen tot zulk een meer geregelden toestand en mocht het werk van de nieuwe commissie leiden tot een meer en beter geregeld boschbeheer in vele van de Nederlandsche bosschen, dan kan onze vereeniging met voldoening terugzien op haar werk en dan zal het nut van haar bestaan ten duidelijkste zijn aangetoond. Wellicht mag ik de aanwezige leden nog eens verzoeken, in het belang van de goede zaak, onvermoeid te streven naar invoering van onze voorstellen inzake standaardeering en daarvoor in hun omgeving een gepaste reclame te maken. Voor een luttel bedrag is het rapport voor ieder verkrijgbaar, terwijl op een ruime afname gerekend is.

De wijziging van het huishoudelijk reglement van het van Schermbeekfonds is, na veel werk door onzen secretaris en na het noodige juridische en notarieele overleg, thans definitief tot stand gekomen. Het fonds kan dus nu boschbouwkundige publicaties bekostigen of de uitgave daarvan vergemakkelijken. Voorstellen terzake worden bij het bestuur gaarne ingewacht. Intusschen blijft de mogelijkheid tot het uitschrijven van prijsvragen bestaan en zijn voorstellen aan het bestuur tot dat doel evenzeer welkom. Het ware te wenschen, dat de revenuën van het fonds inderdaad ten bate van den Nederlandschen boschbouw kunnen worden gebruikt. Het kan niet in de bedoeling van de stichters gelegen hebben de renten uitsluitend te gebruiken ter vergrooting van het fonds.

Uit het jaarverslag heeft U kunnen lezen, dat het de Vereeniging niet slecht gaat en uit de mededeelingen, die de penningmeester U straks zal doen, zal U blijken, dat ook de financiën geen bijzondere zorg baren. Het is dan ook niet meer om financieele redenen, dat ik U verzoek steeds door moeite te blijven doen om het ledental te doen stijgen. Wij zijn nog steeds in de stijgende lijn. Sedert 1 Januari van dit jaar traden 17 nieuwe leden toe, maar we moeten bedenken, dat er nog vele toegewijde boschbezitters en belanghebbenden bij boschbezit zijn, die nog steeds vergaten tot

onze vereeniging toe te treden. Wij mogen niet rusten voordat alle boschbouwers lid van de Nederlandsche Boschbouwvereeniging zijn. Wij moeten kunnen spreken namens *alle* boschbouwers in Nederland. Voor alle boschbouwers moet het een eer, maar tevens een plicht zijn aan ons vereenigingsleven deel te nemen.

Op 23 September bereikte ons het ontstellende bericht, dat ons medelid, C. van den Bussche, president-directeur van de Nederlandsche Heidemaatschappij was overleden. Van den Bussche was nog slechts korten tijd lid van onze vereeniging en kon daardoor in onzen kring nog niet op den voorgrond treden. Wie evenwel, zooals ik, zijn enorme werkkracht en zijn toewijding, ook voor aangelegenheden van boschbouwkundigen aard, kende, zal het met mij diep betreuren, dat deze eminente Nederlander niet meer bij onze samenkomsten zal verschijnen. Ware hij niet van ons weggerukt, dan zou hij zeker op de hem eigen, voortreffelijke maar zeer bescheiden, wijze, een leidende positie in ons midden zijn gaan innemen en zou hij onze vereeniging van onschatbaar nut geweest zijn. Niet slechts om zijn zeer bijzondere begaafdheid, maar evenzeer om zijn oprecht karakter en zijn menschenkennis en takt betreuren wij zijn heengaan en zullen wij zijn nagedachtenis hoog in eere houden.

Behalve van den Bussche is de vereeniging nog een van haar leden door den dood ontvallen. In Juli overleed Jhr. P. J. Repelaer van Spijkenisse. Wij stellen het zeer op prijs, dat Mevrouw Repelaer als lid is toegetreden, waardoor de naam van den overledene in onze registers gehandhaafd blijft.

Uit de dagbladen lazen wij, dat ons medelid P. M. Tutein Nolthenius jubileerde naar aanleiding van het feit, dat hij een kwart eeuw dezelfde houtvesterij beheerde. Op zich zelf behoeft een vijf-en-twintigjarig verblijf op een en dezelfde standplaats geen aanleiding te zijn tot een jubileum. Er zijn er zoovelen, die men, gedurende zulk een periode, vergeet over te plaatsen. Veelal is dat het gevolg van het feit, dat zij in hun werk niet op den voorgrond traden, maar overigens ook niets deden, dat hun overplaatsing noodzakelijk maakte. Het zijn de braven, die vergeten worden! Anders is het echter met den jubilaris in Breda! Hij is zeker niet vergeten en is, in de oogen van zijn chefs, zeker niet altijd braaf geweest. Niettemin werd hij niet overgeplaatst. Het ligt daarom voor de hand aan te nemen, dat hij daar goed werk heeft verricht. Twee jaren geleden hebben wij ons daarvan opnieuw kunnen overtuigen, toen wij in Breda zoo gastvrij ontvangen werden.

Van bestuurszijde complimenteeren wij den heer T u t e i n N o l t h e n i u s van ganscher harte, wel is waar niet, omdat hij vijf en twintig jaren op dezelfde standplaats bleef, maar omdat hij zoovele jaren lang voortreffelijk boschbouwkundig werk in een van onze belangrijkste houtvesterijen heeft verricht.

Het verheugde ons te vernemen, dat ons medelid, de penningmeester Ir. C. S t a f, benoemd werd tot president-directeur van de Nederlandsche Heidemaatschappij. Wij zijn overtuigd dat voor deze zeer belangrijke functie de juiste keuze is gedaan en wij wenschen den heer S t a f van harte geluk met deze benoeming. Onze beste wenschen bij de vervulling van zijn verantwoordelijke taak mogen hem vergezellen.

Over den gang van zaken op boschbouwkundig gebied in het afgeloopen jaar in Nederland, behoef ik niet te spreken. Op de bekende, zeer prijzenswaardige, wijze heeft Prof. J a g e r G e r l i n g s wederom voor het jaaroverzicht gezorgd in het September-nummer van ons tijdschrift. Wij zijn daarvoor uitermate erkentelijk en spreken de hoop en het vertrouwen uit, dat nog gedurende vele jaren dit overzicht door dezen zelfden medewerker verzorgd zal worden.

Aan het einde van dit openingswoord moet ik mij nog kwijten van een plicht, die ik feitelijk in de allereerste plaats had behooren te vervullen, t.w. U allen, en onze gasten in het bijzonder, een hartelijk woord van welkom toe te roepen.

En hiermede verklaar ik de Algemeene Vergadering voor geopend.